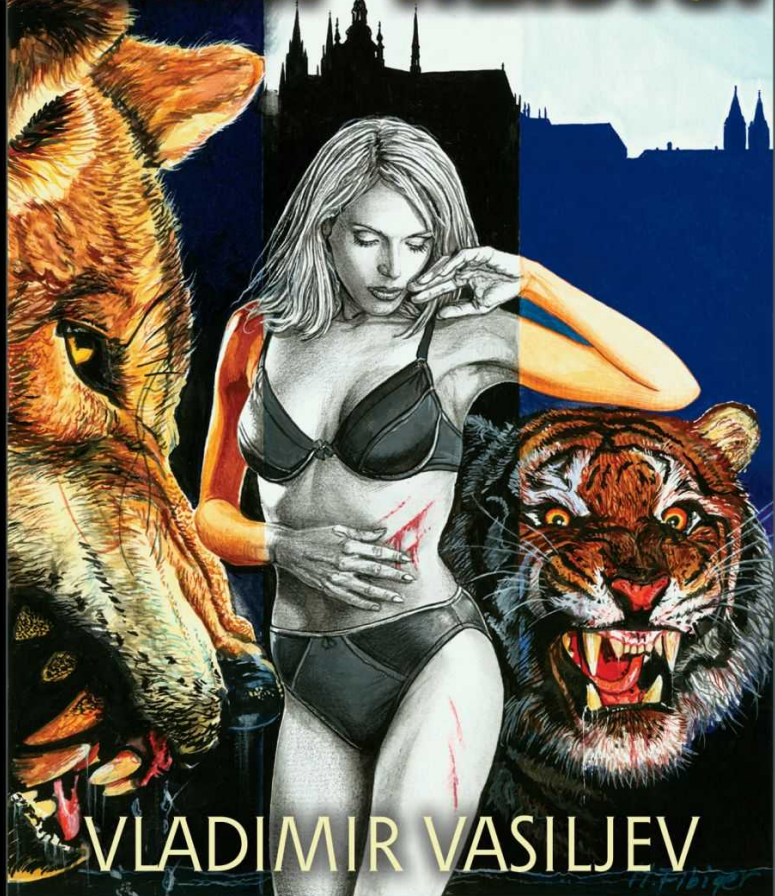

DENNÍ HLÍDKA

VLADIMÍR VASILJEV

SERGEJ LUKJANĚNKO

ARGO
TRITON

Sergej Lukjaněnko, Vladimír Vasiljev
Denní hlídka

© 1998 by S. V. Lukjaněnko, V. N. Vasiljev
Translation © Libor Dvořák, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80-7254-723-2 (Triton)
ISBN 80-7203-720-X (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3
www.argo.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO

VLADIMIR VASILJEV

DENNÍ
HLÍDKA

DENNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO
VLADIMIR VASILJEV

TRITON
ARGO

Tento text nesmí být šířen, protože hanobí
věc Světla

Noční hlídka

Tento text nesmí být šířen, protože hanobí
věc Tmy

Denní hlídka

Jakákoli shoda jmen, názvů a událostí je ná-
hodná a s činností lidí nemá nic společného

Část první

Nepovolaným vstup povolen

Prolog

Vstup do tohoto domu žádnou zvláštní úctu nevyvolával. Číselný zámek je poškozený a nefunguje, všude pod nohama se povalují špačky od levných cigaret. Výtahová kabina je popsána primitivními grafitti, v nichž se slovo Spartak objevuje stejně často jako tvrdé vulgarismy; knoflíky jsou propálené cigaretami a pečlivě zalepené zkamenělou žvýkačkou.

Taky dveře bytu ve třetím patře odpovídaly tomu, co se dalo vidět už u vchodových dveří – potažené byly jakousi fádňní koženkou ještě ze sovětských časů a na tu kdosi připevnil laciné hliníkové číslice, sotva držící na vykotlaných vrutech.

Než Nataša stiskla zvonek, na okamžik zaváhala. Když zabloudíte do takovýchto míst, není v co doufat. A když už je člověk tak zpitomělý, že je ochoten uchýlit se k službám magie, má raději nejdřív otevřít noviny, zapnout televizi nebo si pustit rádio. Tam najde seriózní salóny a zkušené senzibily s mezinárodními diplomy... Stejně je to všechno podfuk, to dá rozum. Ale aspoň se vše bude odehrávat v příjemném prostředí a na patričné úrovni... a ne v takovémhle útočišti beznadějných smolařů.

Nakonec přece jen zazvonila – když už sem vážila tu cestu.

Několik minut to vypadalo, že byt je prázdný. Pak se ale ozvaly kvapné kroky, kroky člověka, který spěchá a z nohou mu padají sešmaňané pantofle. Laciná špehýrka na okamžik ztmavla, pak cvakl zámek a dveře se rozlétly.

„Ježíš, jsi to ty, Natašo? Tak pojď dál...“

Lidé, kteří člověku začínali okamžitě tykat, se jí nezamlouvali nikdy – dokonce ani v případech, kdy by tykání

sama dala přednost; jenže to je snad alespoň pro pořádek dobré zeptat se napřed na svolení, ne?

Žena, která jí otevřela, už ji bez dlouhých cirátů popadla za ruku a táhla ji dovnitř s výrazem tak upřímné pohostinnosti v již nemladé a nápadně zmalované tváři, že se proti tomu stejně nedalo nic dělat.

„Kamarádka mi říkala, že prý...“ spustila Nataša.

„No jistě, jistě, všechno vím, děvenko,“ zamávala rukama paní domu. „Jéžiš ale nezouvej se, stejně jsem zrovna chtěla uklízet... Ačkoli dobře, seženu ti něco na nohy.“

Nataša se s těžko potlačovanou štítivostí rozhlédla kolem sebe.

Předsíň nebyla vlastně nijak malá, ale strašlivě zaneřáděná a zavalená krámy. Žárovka u stropu sotva žhne, ta bude mít tak třicet wattů, ale celkovou ubohost to stejně nezakryje. Na věšáku visí hotové hory šatstva včetně ondatrového kožichu, asi molům pro radost. Neurčitě šedé linoleum na podlaze se na mnoha místech odchlípuje. K tomu poklizení se paní domu zřejmě chystá už dlouho...

„Ty se menuješ Nataša, děvenko, že jo? No a já jsem zase Dáša.“

Dáša byla tak o patnáct či dvacet let starší než ona sama. Přinejmenším. Vlastně by mohla být Natašinou matkou, ale to by jí velkou radost neudělala... Kyprá, s nemytými mastnými vlasy, s jasným, ale oloupaným lakem na nehtech, v sepraném županu a v nemožných pantoflích, které se jí rozpadaly na bosých nohou. Nehty u nohou měla taky nalakované - panebože, něco tak vulgárního se hned tak nevidí!

„Vy jste zaříkávačka?“ zeptala se Nataša. A v duchu, pro sebe dodala: A já jsem zase kráva!

Dáša přikývla. Sehnula se a z hory všelijakých škrpálů vytáhla gumové sandály. Ty nejpitomější ze všech, co jich lidstvo kdy vymyslelo - se spoustou čnicích gumových špalíčků místo vložky. Takový sen šíleného jogína. Většina na těch špalíčků už se dávno olámala, ale o to pohodlnější sandály nebyly, spíš naopak.

„Vobuj si to!“ navrhla nadšeně Dáša.

Nataša jako zhyponotizovaná shodila střevíčky a gumové pantofle si nazula. Sbohem, punčocháče! To bude ok! Co je platné, že jste vychvalované značky s vychvalovanou lycrou. Všechno na světě je podvod, vymyšlený praskanými pitomci. Pitomec to vymyslel, ale ti chytrí na to neznámo proč skáčou.

„Jojo, zaříkávačka jsem,“ sdělila jí Dáša, bděle kontroloující proces obouvání. „To jsem zdělila po babce. A taky po mámě. Ty byly taky zaříkávačky a pomáhaly lidem, my to máme v rodině... Heleď, pojď do kuchyně, Natašo, já nějak nemám v pokojích uklizáno...“

Nataša si už poněkolkáté během pár minut vyčinila a vydala se za paní domu. Kuchyně všechna její očekávání potvrdila. Ve dřezu hora špinavého nádobí a uprostřed místnosti upatlaný stůl, z něhož po jejich příchodu kamsi dolů líně odlezl šváb. Podlaha celá lepkavá, okna po zimě samozřejmě nemytá a stínidlo na lampě zaneřáděné mušinci.

„Sedni si!“ Dáša zpod stolu obratně vylovila štokrle a postavila ho na čestné místo – mezi stůl a lednici, což byl prastarý, křečovitě se otrásající Saratov.

„Děkuju, já můžu postát.“ Nataša se skálopevně rozhodla, že tady si nesedne. Štokrle vzbuzovalo ještě méně důvěry než stůl nebo podlaha. „Dášo... Nebo Darjo?“

„Darjo.“

„Já jsem se, Darjo, vlastně chtěla jen dovědět...“

Žena pokrčila rameny. Cvakla vypínačem varné konvice, což byl zřejmě jediný předmět, který nepůsobil dojemem, že ho majitelka bytu sebrala u popelnic. Podívala se na Natašu.

„Jo tak dovědít... A co by to tak mělo bejt, děvenko? Dyť je to na tobě stejně všechno rovnou vidět...“

Na okamžik se Nataši zmocnil nepříjemný, souživý pocit, že je v kuchyni málo světla. Všechno zešedivělo a ztichl jak dýchavičný klapot lednice, tak monotónní hukot aut dole na hlavní ulici. Otřela si čelo, orosené ledovým potem. To bude z toho vedra. Je léto, venku je žár,

k tomu ta dlouhá cesta metrem a pak nával v trolejbusu... Proč ona si nevzala taxíka? Že poslala pryč řidiče, to dá rozum - vždyť by se styděla i jen naznačit, kam a proč jede... Ale taxíka si vzít mohla.

„Tak von ti utek starej, vid', Natašenko,“ řekla jí Darja laskavě. „Před dvěma tejdenkama. Najednou - prostě naházela věci do kufru a pryč. Bez velkejch kraválů a hádek, že jo? Byt ti nechal, auto taky. A šel k tý mladý mrše černovoký... a to ty přece taky nejsi stará, děvenko...“

Tentokrát už Nataša na „děvenku“ nereagovala. Zoufale vzpomínala, co všechno své přítelkyni vykládala a co ne. O té „černovoké“ snad nepadlo ani slovo. I když je to fakt - opravdu je snědá, černovlasá... Nataši se znovu zmocnil nerozumný, oslepující vztek.

„Však já vim, proč vod tebe vodešel, Natašenko... A nezlob se na starou ženskou, že ti říká děvenko - já vim, že jsi silná ženská, kerá je schopná žít podle vlastní hlavy, ale vy všechny jste jako moje rodný céry... Děti jste neměli žádný, vid', Natašenko.“

„Neměli,“ šeptla Nataša.

„A proč né, děvenko moje zlatá?“ Zaříkávačka káravě zakroutila hlavou. „Poniváč von chce cerku, že jo...“

„To ano...“

„A žes mu ji neporodila?“ pokrčila rameny Darja. „Podívej - třeba já, já jich mám pět. Dva nejstarší šli k armádě. Jedna holka je vdaná a teď se stará vo dítě, druhá eště studuje. A pak mám eště toho nejmenšího, rošťáka jednoho...“ Učinila rozmáchlé gesto rukou. „Jen se posaď...“

Nataša bez nadšení poslechla a kabelku si křečovitě přitiskla na kolena. Pak se pokusila převzít iniciativu:

„Prostě se to tak seběhlo. Já bych mu to dítě klidně porodila, ale přece si kvůli tomu nezničím kariéru.“

„Což to je taky pravda,“ nehodlala se přit říkáváčka a promnula si tvář dlaněmi. „Ty to musíš vědět líp... Jenže teď bys chtěla, aby se vrátil, co? Protože proč ti utek? No jelikož ta černovoká už je s ním v naději..., však si s tím taky dala práci. Pěkně ho vyslechla, politovala, v postýlce s ním pošpásovala... Protože jsi chlapa měla

výbornýho, vo takovýho by stála každá. A ty ho ale stejně chceš zpátky, vid' ? Že ho chceš zase domu?“

Nataša pevně stiskla rty.

„Ano.“

Zaříkávačka si povzdechla:

„Což jo... vono by to šlo.“

Její tón se nepostřehnutelně proměnil a teď byl tíživý a naléhavý:

„Jenže to bude kříž. Vono není těžký ho vrátit, těžší je ho udržet.“

„Já ho ale stejně chci!“

„Vona každá z vás v sobě má kus magický síly, děvenko.“ Darja se teď naklonila přes stůl a očima Natašu doslova provrtávala. „Takový normální, ženský, vodvěký. Akorát že tys na ni pro samou kariéru zapomněla, a tos teda neměla. Ale nevadí. Já ti pomůžu. Jedině že to bude muset rozdělit na tři etapy.“

Lehce pleskla pěstí do stolu.

„Takže za prvý. Poradím ti takový kouzlo. To žádněj velkej hřích není... A mužička ti vrátí do baráku. Vráti, ale neudrží, to si pamatuj.“

Nataša nejistě přikývla. Zaříkávání rozdělené do „tří etap“ jí připadalo jaksi nepatřičné - zvláště v tomhle bytě a od téhle ženy...

„Za druhý: Ta černovočka nesmí to dítě porodit. Poniváč jesli ho porodí, tak si mužička stejně neudržíš. A tady to chce velkej hřích, protože my musíme ten nevinnej plod zhubit...“

„Co to proboha říkáte!“ zachvěla se Nataša. „Já rozhodně nehodlám skončit před soudem!“

„Jen se neboj, Natašenko, trávit ho nebudem. To se akorát takhle udělá rukama,“ a zaříkávačka to hned předvedla, „a pak už jen tlesknu... Což je celá práce a taky celej hřích. Tak jakejpak soud?“

Nataša mlčela.

„A teď za třetí. Ty sama porodíš dítě. S tím ti taky pomůžu. Bude to holčička, krásná a chytrá, tobě ku pomoci a muži pro radost. A tím budou všechny tvoje bolesti zažehnaný.“

„To myslíte vážně?“ řekla tiše Nataša. „A vy to tedy všechno...“

„Já ti to řeknu takhle,“ vstala Darja od stolu. „Když řekneš jo, tak se to přesně takhle stane. Zejtra se tvuj muž vrátí domu a pozejtří černovočka přijde vo to, co si s nim upletla. Peníze vod tebe žádný nevemu, dokud mi je sama nepřineseš. Ale pak si je teda vemu, a hodně, to ti říkám rovnou a při pánubohu na to přísahám.“

Nataša se ušklíbila:

„A co když vás podfouknu a nic vám nepřinesu? Všechno už přece bude hotový a...“

Zarazila se v půli věty. Zaříkávačka si ji mlčky měřila přísným pohledem. A taky s lehkým soucitem, asi jako matka nerozumnou dceru...

„Ale nepodfoukneš, Natašenko. Jen si vo tom popřejmejšlej a sama přideš na to, že by nebylo dobrý mě podfouknout.“

Nataša namáhavě polkla naprázdno. Pak se pokusila zažertovat:

„Takže přímá platba proti dodanému zboží?“

„I ty moje podnikatelko,“ pronesla s ironickou převahou Darja. „Kdo by tě takovouhle měl rád – takovouhle přechytralou a do kšeftu. Ženská musí dycky bejt tak trochu husa..., tak je to... Proti dodanýmu zboží... Proti trojímu zboží!“

„A kolik?“

„Pět.“

„Čeho pět?“ zeptala se Nataša nechápavě. „Já si myslela, že je to mnohem levnější!“

„Kdybys chtěla jen vrátit chlapa, tak to bude levnější. Jenže ti za chvíli zase uteče. Proto ti taky nabízím vo pravdickou pomoc a spolehlivý prostředky.“

„Já to chci,“ přikývla odhodlaně Nataša. Zmocnil se jí pocit mírné nereálnosti všeho, co se tu právě odehrávalo. Takže stačí tlesknout a zatím nenarozené dítě se nenarodí nikdy? A pak se tleskne ještě jednou a ona tomu blběčkovi milovanému porodí holku?

„Bereš na sebe ten hřích?“ zaútočila na ni znovu zaříkávačka.

„Hřích, hřích – toho se aspoň jednou za život dopustila každá ženská!“ odsekla tentokrát dost podrážděně Nataša. „A třeba ani žádný dítě nečeká!“

Zaříkávačka se odmlčela a jako by se do čehosi zaposlouchávala. A pokývala hlavou:

„Ale čeká... A jak se zdá, měla by to vopravdu bejt holka...“

„Já to беру!“ skočila jí už skoro vztekle do řeči Nataša. „A ty hříchy na sebe taky vezmu – jaký chceš. Takže domluveno?“

Zaříkávačka si ji znovu změřila s přísnou nepřízní v oku:

„To ne, děvče zlatý. Žádný беру na sebe všechny hříchy, jaký chceš. To bych na tebe mohla navěsit kdeco. Svýho i cizího... a ty aby sis to pak před pánembohem zvodpovídala sama.“

„To nech na mě.“

Darja si povzdechla:

„Jak jsou mladý, tak jsou hloupý. To si myslíš, že pánbu je zvědavej na to, aby se v tom pak přehraboval? Každěj hřích po sobě zanechává stopu, no a podle těch stop je potom taky každěj z nás posuzovanej... Ale nic, ty se neboj. Já ti nic cizího nepodstrčím.“

„Však já se nebojím.“

Jenže zaříkávačka jako by ji už neposlouchala. Už zase jen strnule seděla a snad něčemu naslouchala:

„No nic... Dáme se do práce. Podej mi ruku!“

Nataša k ní nejistě napřáhla pravou ruku a s obavou se zadívala na drahý brilantový prsten. Sice jde z prstu dolů ztěžka, ale přece jen...

„Jé...“

Čarodějnice ji do malíku píchla tak obratně a rychle, že to ani nezabolelo. Pak už se Nataša jen uhranutě dívala na rychle nabývající rudou krůpěj. Darja naprosto samozřejmě odhodila tenkou a jako žihadlo ostrou zdravotnickou jehlu do talíře s vystydlými zbytky boršče. Přesně takovými jehlami se v laboratoři odebírá krev.

„Jen se ničeho neboj, já to všechno mám sterilní, i ty jehly jsou jednorázový.“

„Co si to dovolujete?!“ Nataša se pokusila ruku z jejích prstů vytrhnout, ale Darja její dlaň jen rázným a přesným pohybem otočila.

„Drž, ty mūro! Nebo tě budu muset píchnout ještě jednou!“

Pak z kapsy vytáhla lékárenskou lahvičku z tmavohnědého skla. Etiketa byla zpola stržená, ale na zbytku se ještě dala přečíst počáteční písmena: „Na...“ Babice obratně odšroubovala zátku, nastavila hrdélko pod Natašin malík a celou její rukou zatřásla. Kapka krve se utrhla a skanula dovnitř.

„Některý si myslej,“ pronesla spokojeně, „že čím víc je v kouzlu krve, tím je silnější. Jenže tak to nejní. Krev musí bejt kvalitní, ale kolik jí je, na tom nesejde...“

Čarodějnice otevřela lednici a vytáhla odtud půldecovou lahvičku vodky Nazdar. Nataša si vzpomněla, že její řidič těmhle lahvičkám říká vyprošťovák...

Několik kapek vodky spotřebovala na tampón, který si Nataša poslušně přiložila k prstu. Zbytek kořaly jí babice nabídla:

„Dáš si?“

Nataša si náhle živě představila probuzení zítra ráno – někde na druhém konci města, okradená, znásilněná a bez sebemenšího ponětí, co se to s ní vlastně stalo. Zakroutila hlavou.

„Tak si cvaknu já.“ Darja přiložila vyprošťovák k ústům a jediným mocným douškem vodku vysála. „Vono se člověku hned líp to... pracuje. A ty... se mě neboj, nejní proč. Já se loupežema neživím.“

Několik kapek alkoholu ze dna lahvičky přimísila ke krvi. A pak, aniž by si něco dělala z Natašina zvědavého pohledu, do kouzelného lektvaru přidala sůl, cukr, horkou vodu z čajníku a nakonec nějaký prášek, pronikavě vonící po vanilce.

„Co je to?“

„To máš rýmu, nebo co? Přece vanilka.“

Čarodějnice jí hnědou nádobku podala:

„Na.“

„A to je všechno?“

„Jo. Teď to akorát dáš tomu svému vypít. Dokážeš to? Nejlepší je to do čaje. De to i do vodky, ale to moc nedoporučuju.“

„A kde je teda to kouzlo?“

„Počkat – jak to myslíš?“

Nataša si znovu připadala jako naprostá husa. Málem se na babici rozječela:

„Ale to je přece jen kapka mé krve, kapka vodky, cukr, sůl a vanilka!“

„A voda,“ doplnila ji Darja a opřela si ruce v bok. Ironicky se na mladou podnikatelku zadívala: „A co bys tam jako chtěla mít? Sušený ropuší voko? Nebo žluví vejce? Nebo jsem se ti do toho měla vysmrkat? Hele, co potřebuješ – nevidaný přísady nebo efekt?“

Nataša ohromená tou nečekanou agresí neřekla nic. Darja pokračovala, aniž by se snažila nějak tlumit výsměšný tón:

„Hele, milá zlatá... Kdybych na tebe chtěla dělat dojem, tak bych ti to předvedla se vši parádou, vo tom nepochybuj. Důležitý není, co v tý lahvičce je, ale kdo to dělal. Ničeho se neboj, běž domů a mužíčkoví to pěkně nalej. Eště k tobě přijde?“

„Ano, večer... Volal, že si tam vezme nějaký věci...“ zamumlala.

„Ty ať si klidně veme, hlavně mu nalej čaj s těmahle kapkama. A zejtra si ty krámy zase postěhuje zpátky. Pokud ho samozřejmě pustíš domu,“ uškíblla se čarodějnice. „No tak jo..., teď už nám zbejvá jen ten posledek. Bereš na sebe tenhle hřích?“

„Beru.“ A Nataša najednou pochopila, že právě řečené už nemůže posměšně ironizovat. Něco na to všem už nebylo ani trochu k smíchu. Protože sliby zaříkavačky zněly až příliš vážně. A jestli se muž zítra opravdu vrátí...

„Tvoje řeč, moje věc...“ rozpřáhla Darja pomalu ruce a najednou prudce zadrmlila: „Rudá voda, cizí běda, taky shnilý semeno a divoký plemeno... Vrať se do potopy a zmiz beze stopy, podrob se mé síle, to je moje vůle...“

Pak její hlas přešel do neartikulovaného šepotu. Asi minutu zaříkávačka tiše pohybovala rty. A pak ostře spráskla ruce.

V Nataše se zřejmě probudila dosti bujná obrazotvornost, protože se jí najednou zdálo, že kuchyní se prohnal závan ledového vichru. Tep se zrychlil a naskočila jí husí kůže.

Darja pohodila hlavou, pohlédla na Natašu a lehce kývla hlavou:

„To je všechno. Běž domu, děvenko. Klidně běž domu a vočekávej toho svýho.“

Nataša vstala a zeptala se:

„A... kdy mám...“

„Však si na mě sama vzpomeneš. Čekat budu tři měsíce; když se nedočkám, tak to se pak na mě nesmíš zlobit...“

Nataša přikývla a polkla nasucho. Najednou skálopevně věřila všemu, co jí vědma naslibovala, a přitom si naprosto jasně uvědomovala, že když se všechno podaří, bude jí za ty tři měsíce krutě líto nějaké peníze zaplatit. A určitě bude v pokušení svést všechno na šťastnou shodu okolností – protože přece nestrčí jen tak pro nic za nic pět tisíc dolarů téhle špinavé šarlatánce!

Zároveň ale chápala, že strčí. Možná to bude protahovat až do posledního dne, ale zaplatí.

Protože si vybaví to tlesknutí zanedbaných rukou a mrazivý závan, který v kuchyni tak nečekaně pocítila.

„Běž,“ zopakovala ještě jednou a důrazněji čarodějnice. „Já musím ještě vařit večeri a poklidit po bytě. Jen di klidně domu...“

Nataša vyšla do předsíně, s úlevou shodila gumové sandály a obula si své střevíčky. Punčocháče to snad vydržely... no prosím, v to ani nedoufala...

Pohlédla na zaříkávačku a pokusila se najít nějaká vhodná slova – snad aby poděkovala nebo aby si něco upřesnila, či dokonce zažertovala, pokud se jí něco takového povede...

Darja už ale měla jiné starosti. Oči třeštila na zavřené dveře od bytu, mátožně před sebou pohybovala rukama a šeptala:

„Kdo... to je? No kdo...?“

A v následujícím okamžiku se dveře za Natašiny zady po ohlušující ráně otevřely dokořán. Předsíň byla najednou plná nějakých lidí – dva muži už zaříkávačku drželi za ruce a třetí rychle vykročil do kuchyně, bez přemýšlení, bylo vidět, že dispozici místností dokonale znal. Vedle Nataši se najednou ocitla mladá černovláska. Všichni muži byli oblečení prostě, snad až přehnaně nenápadně – na sobě měli šortky a trička, tedy oděv, v jakém v těch neslychaných vedrech chodí snad devadesát procent moskevských mužů. Nataša se najednou nemohla ubránit znepokojivé představě, že tohle oblečení je možná cosi na způsob nenápadných šedých obleků tajných služeb.

„To ale není pěkný,“ řekla s výtkou v hlase ta dívka a zakroutila hlavou: „To je až hnusný, Natálie Alexejevno!“

Na rozdíl od mužů na sobě měla tmavé džínsy a džínsovou bundu. Na krku se jí pohupovala brož na stříbrném řetízku a na prstech obou rukou Nataša zahlédla několik stříbrných prstenů; byly masivní a rafinovaně tvarované do podoby tygřích a dračích hlav, klubek hadů a ornamentů, které připomínaly litery jakéhosi neznámého písma.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se ustrašeně Nataša.

Ta dívka místo odpovědi mlčky otevřela její kabelku a vylovila z ní hnědou lahvičku. Tu pak zvedla až k Natašiny očím. A znovu vyčítavě pokývala hlavou.

„Máme to!“ ozvalo se z kuchyně. „Je to úplně jasný, kluci!“

Jeden z dvojice, která Darju držela, úředně rovným hlasem pronesl:

„Darjo Leonidovno Romašovová! Jménem Noční hlídky vás zatýkáme!“

„Jaký hlídky?“ zazněla v čarodějčině hlase zpanikařená nechápavost. „Co jste zač?“

„Máte právo odpovídat na naše otázky,“ pokračoval ten mládenec. „Jakýkoli magický úkon z vaší strany bude považován za výraz nepřátelství a bez varování potrestán. Máte právo požádat o možnost vyřídit si všechny své lidské záležitosti. A za vinu se vám klade... Gariku!“

Z kuchyně se vrátil další mladý muž, který tam před okamžikem odešel. Nataša si jako ve snu uvědomila, že má velmi inteligentní, smutně zadumanou tvář. Takoví chlapi se jí odjakživa líbili...

„Situace je standardní,“ řekl Garik. „Nezákonné provozování černé magie. Zásahy do vědomí lidí, tak třetí čtvrtý stupeň. Vražda. A neplacení daní, což se ovšem netýká nás, ale Temných.“

„Za vinu se vám klade nezákonné provozování černé magie, zásahy do vědomí lidí a vražda. Půjdete s námi.“

Čarodějnice pronikavě, strašlivě zaječela. Nataša bezděky pohlédla do dveří otevřených dokořán – doufat, že snad přiběhnou sousedé, je naivní, ale policii by zavolat mohli.

Zvláštní návštěvníci na ten kvil nereagovali nijak. Jen děvče sraštilo čelo a zeptalo se:

„A co budeme dělat s ní?“

„Kouzlo zabavit a z paměti vše vymazat.“ Garik na Natašu pohlédl bez špetky soucitu. „Ať si myslí, že nikoho nenašla doma.“

„A to je všechno?!“ zeptala se dívka, vytáhla z kapsy krabičku cigaret a zapálila si.

„Tady přece nic dělat nemůžeme, Káto. Je to člověk, tak co si na ní vezmeme?“

Z tohohle už ani strach nešel. To vypadalo na sen, strašný sen... a Nataša také jednala jako ve snách. Prudkým pohybem vytrhla dívce lahvičku z rukou a vyrazila do otevřených dveří.

Okamžitě ji to odhodilo zpátky – jako by narazila na neviditelnou zeď. Vykřikla, zhroutila se k nohám zaříkávačky, lahvička jí vylétla z ruky a nečekaně lehce se rozbila o zeď. Na linoleu se udělala miniaturní loužička bezbarvé lepkavé tekutiny.

„Seber ty střepy, Tygříku. Kvůli evidenci...“ řekl klidně Garik.

Nataša se rozplakala.

Ne strachy, to rozhodně ne, protože Garikův tón jasně naznačil, že z paměti jí všechno vymažou. A ona bude za-

se stát na ulici, pevně přesvědčená, že u zaříkavačky ne-
byl nikdo doma.

Plakala a dívala se, jak se její láska beznadějně rozté-
ká po podlaze.

Do dveří mezitím vrazil kdosi další. „Rychle, mládeži,
máme tu hosty!“ zaslechla Nataša vzrušený hlas, ale ani
se neotočila. Bylo to zbytečné. Stejně to všechno zapo-
mene. Všechno se rozbije, vše se rozletí na ostré střípky
a zmizí v blátě.

Navždy.

Kapitola první

Ráno je času na vypravení z domu vždycky málo. A je jedno, jestli vstanete v sedm nebo v šest – nakonec vám vždycky pět minut chybí.

A stejně je zajímavý, proč to tak je.

Stála jsem před zrcadlem a chvatně si malovala pusy. Rtěnka se jako vždycky, když se spěchá, nanášela na rty nerovnoměrně, jako bych byla školačka, která se téhle maminkiny kosmetické propriety tajně zmocnila poprvé v životě. Snad jsem se do toho ani neměla pouštět a vyběhnout jen tak nenamalovaná. V tomhle ohledu žádný předsudky nemám – už proto, že si to můžu dovolit.

„Alo!“

A je to tady.

Tohle se taky děje skoro vždycky!

„Copak, mami?“ křikla jsem a kvapně si zapíнала páskový střevíčky.

„Pojď sem, dítě moje.“

„Ale já už jsem obutá, mami!“ zavolala jsem a narovnála si zkroucený řemínek. „A jdu pozdě!“

„Alo!“

Hádat se nemá cenu.

Schválně jsem podpatkama zaklapala co nejzvučněji (i když jsem se na ni vlastně nezlobila) a vydala se do kuchyně. Máma seděla jako obvykle před zapnutou televizí, pila další šálek čaje a přikusovala k němu další dánskou sušenku. Co to na těch mizernejch dánskejch keksech má?! Takový svinstvo! O neblahým vlivu na dámskou postavu ani nemluvě.

„Ty se dneska zase chystáš přijít až bůhví kdy, holčičko?“ zeptala se, ale vůbec se na mě nepodívala.

„Nevím.“

„Já si myslím, že takový věci bys připouštět neměla. Protože pracovní doba je pracovní doba – a tebe tam drže třeba do jedny do noci...“ Matka nesouhlasně zakroutila hlavou.

„No – já za to dostávám peníze,“ prohodila jsem jen tak mimochodem.

Teď už na mě pohlédla. Rty se jí roztráslly.

„To míníš jako výčitku? Nebo jak tomu mám rozumět?“

Hlas měla odjakživa posazenej dobře. Úplně jako herečka. Ta měla hrát na divadle.

„Jistě, žijeme všichni z tvýho platu,“ pokračovala trpce. „Protože tenhle stát nás okrad a nechal nás chcípat ve škarpe. Děkuju ti, holčičko, že ses na nás nevykašlala. Jsme ti za to s tatínkem moc vděčný. Ale snad bys nám to nemusela pořád připomínat...“

„Ale já to takhle vůbec nemyslela, mami. Přece víš, že pracovní den mám nepravidelnej!“

„Pracovní den!“ spráskla rukama. Z brady jí visel drobeček ze sušenky. „Proč tomu radši neříkáš pracovní noc! A to vůbec nevíme, co v tý práci vlastně děláš!“

„Ale mami...“

Nebojte se, nic ošklivýho si o mě nemyslí. Naopak – svým kamarádkám vždycky vykládá, jaká jsem senzační a příkladná dcera. Prostě se hned po ránu potřebovala pohádat. Asi se zrovna podívala na zprávy a zhlédla tam nějakou další ohavnost z našeho každodenního života. Anebo už se spolu poštěkali – proto asi dneska odešel tak brzy.

„Já se rozhodně nechystám bejt od čtyřiceti babičkou!“ pokračovala bez jakéhokoli přechodu. Ačkoli – k čemu nějaký přechody? Už dávno se bojí, že se vdám a odejdu z domu a oni s otcem budou muset spolu žít sami dva. Nebo taky ne – onehdy jsem si prohlížela pravděpodobnostní linie reality, který mi vyjevily, že táta asi odejde k jiný ženě. Je o tři roky mladší než ona... a na rozdíl od ní o sebe dbá.

„Letos ti bude padesát, mami,“ připomněla jsem jí. „A promiň, teď už opravdu hrozně spěchám.“

Už v předsíni ke mně dolétl další příval oprávněné ukřivdění:

„Tys nikdy nebyla ochotná pobavit se s vlastní matkou jako člověk!“

„Kdysi jsem byla,“ utrousila jsem si pod nos. „Když jsem ještě byla člověk. Ale kde jsi tenkrát byla ty?“

Teď se samozřejmě kojí nadějí, jak mi to večer pěkně spočítá. A jejím největším snem je, aby u toho byl i táta. Sotva jsem na to pomyslela, měla jsem po náladě.

Co tohle je proboha za zvyk - tahat milovaného člověka do každé hádky? A máma ho miluje! Miluje ho dodneška, to já vím přesně, protože jsem si to ověřila. A nechápe, že tou svou náturou v něm jeho lásku ubila.

To já nic takového nikdy neudělám!

A mámě to taky nedovolím!

Na chodbě nebyl nikdo, ale v tu chvíli by mě asi nezastavilo ani to. Otočila jsem se ke dveřím a podívala se, podívala se zvláštěně přimhouřenýma očima..., přesně tak, abych uviděla svůj stín.

Skutečnej stín. Ten, co se rodí ze šera.

Vypadá to tak, jako by se před vámi vynořila jakási zhuštěná temnota. Zhušťuje se do takové černi, proti níž je bezměsíčná noc jasnej den.

A na pozadí týchle temnoty se zachvívá našedlá, roztrěsená silueta, která jakoby nebyla ani dvourozměrná, ani třírozměrná. Jako když ji někdo vystřihne ze špinavý vaty. Anebo je to možná naopak - že do velký Tmy někdo prostřihne dveře, který vedou přímo do šera.

Jakmile jsem stín objevila, šlápla jsem na něj a ten rychle sklouzl vzhůru po těle a hned mě celou vstřebal. A svět se změnil.

Barvy skoro zmizely. Všechno zastydlo v našedlé, rozmazané mlze - něco podobného se stane, když v televizi barvu a kontrast stáhneme na minimum. Zvuky se zpomalily a nastalo ticho, kterým zazníval jen sotva slyšitelný hukot... velice slabej, asi jako dunění vzdáleného moře.

Byla jsem v šeru.

A viděla jsem, jak v bytě plane mámin pocit křivdy. Má citronově žlutou kyselou barvu a mísí se sebelítostí a s ostře zelenou záští k otci, kterej už zase zmizel do garáže a tam se hrabe v autě.

A nad máminou hlavou už se pomaloučku polehoučku formovala černá smršť. Úzce směřovaná černá smršť, zatím ještě velmi slabá, na úrovni „aby ses tou svou prací třeba zalkla, mrcho jedna nevděčná!“, ale je to smršť mateřská. Tedy obzvlášť silná a přilnavá.

Tak to teda ne, maminko!

Otec si díky tvý snaze v sedmatřiceti uhnal infarkt a před druhým jsem ho tři roky zpátky zachránila já... radši nevzpomínat, za jakou cenu. A teď by ses pustila do mě?

Natáhla jsem se soumrakem tak, až mě píchlo v lopatkách. Uchopila jsem matčino vědomí do rukou - jemně sebou šklublo a pak zcepenělo.

Tak... a uděláme to takhle...

Až jsem se z toho celá zapotila, přestože v šeru je vždycky dost chladno. Vyplácala jsem na to sílu, která by se mi možná docela dobře hodila v práci. Zato si máma už v následující vteřině vůbec nepamatovala, že jsme spolu mluvily a hlavně o čem. Naopak - teď se jí moc zamlouvalo, jakej jsem pracant, že v úřadě si mě vážej a maj mě rádi a že se tam hrnu hned ráno a domů chodím teprve po půlnoci.

Takhle to uděláme.

Efekt bude asi jen dočasnej, protože moc hluboko v mámině vědomí jsem se zase hrabat nechtěla. Ale i takhle mi to zaručí pár měsíců klidnýho života. A tátovi taky, protože já jsem tátova holčička a mám ho mnohem radši než mámu. To jen pro děti je těžký říct, jestli maj radši maminku nebo tatínka, dospělýmu to obyčejně jde samo...

Když jsem tohle všechno dodělala, tak jsem ještě odstranila tu počínající černou smršť; proplula skrz stěny a už se rozhlížela, koho by se tak chytla. Teprve pak jsem si klidně vydechla a kritickým okem prohlídla naše patro.

No jo, tady jsem neuklízela už hodně dlouho. Zase je tu všude plno modrýho mechu, přičemž u našich dveří je ho samozřejmě nejvíc. Aby taky ne... při mámině hysterii se tady vždycky má na čem přiživit. Když jsem byla malá, tak jsem si myslela, že modrej mech pěstujou Světlí, nám na potvoru. Teprve pak mi vysvětlili, že modrej mech je základní obyvatel šera, takovej cizopasník, co se živí lidskýma emocema.

„Led!“ šeptla jsem a zvedla ruku. Chlad se poslušně nashromáždil na konečcích prstů a přešel po zdech jako štětiny kartáče. Promrzlý jehličky mechu začaly padat na podlahu a tam se okamžitě měnily v prach.

No výborně!

To není jako živit se lidskýma myšlenečkama!

Tohle je skutečná síla – síla Jinýho.

Vyšla jsem ze šera – v běžným světě ještě neuběhlo ani pár vteřin – a urovnala si vlasy. Čelo jsme měla celý zpcený, tak jsem sáhla pro kapesník a otřela si ho. Pak jsem se podívala do zrcátka – no jasně, oči mám rozmazaný...

Párat se s kosmetikou už nebyl čas. Tak jsem přes sebe jen hodila lehkej háv přitažlivosti, co veškerý vady na kráse zastře. Říkáme tomu závojíček a neznám našince, kterej by vynechal příležitost přátelsky si utahovat z těch, co si závojíček nasaděj. Ale i přesto ho používáme všichni. Jednou prostě nemáme čas, podruhý je třeba udělat zaručeně příznivej dojem, potřetí si ho pořídíte jen tak pro zábavu. Jedna mladá vědmička ze Pskova neumí kromě závojíčku skoro nic. No a vidíte – už tři roky se živí jako manekýna. Jedině že na fotkách a na videu zaklínadlo nefunguje, takže nesčetný nabídky na focení a natáčení v reklamě musí odmítat.

Dneska se teda proti mně všechno spiklo. Na výtah jsem čekala věčnost, protože druhej nejezdí, a když už jsem dole konečně vycházela ze dveří, narazila jsem na Vitalika, což je kluk, co bydlí o patro výš. Když mě uviděl v závojíčku, dočista zkameněl a pak se začal přiblížit. Je do mě zamilovanej asi od třinácti – hloupě, tiše a beznadějně. Přitom je to upřímně řečeno moje chyba.

Jednou jsem si jako mladá cvičila zaklínadla na získání muže a rozhodla jsem se, že si to natrénuju na tom sousedovic klukovi, když už na mě stejně čučí pokaždý, co vylezu na balkon v plavkách a chci se slunit. Tak jsem si zatrénovala... Prostě jsem tehdy zapoměla uplatnit omezovací faktory. A on se do mě zamiloval jednou provždy. Když mě dlouho nevidí, tak ho to snad trochu pouští, ale jakmile mě třeba jen na chvíličku potká - tak v tom lítá zas. Ten teda nebude mít štěstí v lásce nikdy.

„Hele, já hrozně spěchám, Vitaliku,“ usmála jsem se na něj.

Jenže on stojí přímo ve vchodu a nehodlá se hnout. Pak se dokonce rozhoupal ke komplimentu:

„Ty jsi ale dneska krásná, Alice...“

„Díky.“ Měkce jsem ho odstrčila a ucítila, jak se ten mladíček zachvěl, když jsem se dotkla jeho ramene. Ten bude tímhle dotekem žít nejmíň do příští neděle...

„Už jsem udělal i poslední zkoušky na vejšku!“ oznámil mi ještě kvapně do zad. „Takže teď jsem vysokoškolskej student.“

Otočila jsem se a pozorně se na něj zadívala.

Snad tenhle uživatel masti proti uhrům nespřádá nějaký iluze? Snad si nemyslí, že když půjde na vysokou, tak má nárok na nějaký odvážnější ambice...?

„Copak, to se chceme vyhnout vojně?“ otázala jsem se jedovatě. „Ty chlapi dneska nestojej za nic. Učiněný bábovky. Ne aby si nejdřív odsloužili svoje, získali zkušenosti a pak teprve na studie...“

Jeho úsměv pomalu tál. To je podívaná!

„Ahoj, Vitalko,“ rozloučila jsem se. A vyběhla ze vchodu do dusného dne. Nálada se mi ale nápadně zvedla.

Pozorovat takovýhle zamilovaný blbečky je vždycky prima. Flirtovat s nima je nuda, spát s nima přímo otrava, ale pozorovat je - to je radost. Schválně ho ještě musím někdy políbit...

Ostatně za minutu už jsem zamilovanýho souseda dočista pustila z hlavy. Mávla jsem na projíždějící auta. To první jelo dál - jeho řidič si mě prohlídnul smutnýma

a lačnými očima, ale na sedadle vedle něj seděla jeho žena. Další auto už zastavilo.

„Já bych potřebovala do centra,“ sehnula jsem se k pootevřenému okénku. „Někam na Maněžnou.“

„Posaďte se,“ řidič, asi čtyřicetiletý inteligentně vypadající brunet, se natáhnul směrem ke mně a otevřel mi. „Takovou sympatickou slečnu rád svezu.“

Hupsla jsem na přední sedadlo starýho žigulíku a sklo jsem hned stáhla až dolů. Do tváře mi zavanul lehkej větřík – alespoň nějaká úleva.

„Metrem byste to měla rychlejší,“ upozornil mě poctivě.

„Já metro nemusím.“

Chápavě kývnul. Fakt se mi zalíbil – nijak zvlášť na mě necivilěl, i když jsem to tentokrát s tím závojíčkem trochu přehnal, a auto měl ve skvělém stavu. A taky měl moc krásný ruce. Silný, co ten volant držej sice měkce, ale spolehlivě.

Škoda že tak chvátám.

„Asi jedete pozdě do práce, co?“ dohadoval se. Sice mi vykal, ale bylo to takový hodně osobní, až intimní. Že bych mu nechala telefon? Jsem teď přece holka svobodná a můžu si dělat, co chci.

„No ano.“

„Docela by mě zajímalo, kde asi pracujou takový krásný slečny...“ Tohle nebyl pokus o seznámení nebo o kompliment, byla v tom spíš upřímná zvědavost.

„Nevím jak ty ostatní, ale já jsem vědma.“

Zasmál se:

„Práce jako práce...“

Vytáhla jsem cigarety a zapalovač. Všimla jsem si, že si mě změřil s drobnou nevolí, a tak jsem se na dovolení radši neptala a prostě si zapálila.

„A jaký má taková vědma povinnosti?“

Zabočili jsme na Rusakovskou a řidič přidal plyn. Že bysme to nakonec stihli včas?

„Jak kdy,“ odpověděla jsem vyhýbavě. „Ale v zásadě bysme měly vzdorovat silám Světla.“

Řidič se zřejmě rozhodl přistoupit na hru, protože netušil, že tady o žádnou hru nejde.

„Takže ty jsi na straně chmur?“

„Tmy.“

„To je výborný. Já taky znám jednu vědmu. Svou tchyni,“ uchichtl se řidič. „Jenže ta už je zaplatřánbu v penzi. A co se ti vlastně nelíbí na silách Světla?“

Kradmo jsem si projela jeho auru. Ale ne, tohle je v pořádku – normální člověk.

„Překázej mi tu. Řekněte mi třeba vy sám – co je pro vás v životě nejdůležitější?“

Na okamžik se zamyslel:

„Život sám. A aby mi ho nikdo nekomplikoval.“

„Správně,“ přikývla jsem. „Každej tu chce mít svobodu, no nemám pravdu?“

Přikývl.

„No vidíte... Takže my vědmy jsme bojovnice za svobodu. Za právo každého, aby moh dělat, co se mu zachce.“

„A co když někdo chce Zlo?“

„Tak na to snad má právo.“

„Ale co když tím porušuje práva dalších lidí? Kdybych třeba já teď někoho podříz, tak jsem porušil jeho práva...“

Začalo to být k smíchu. Vedli jsme téměř klasickou debatu na téma „Co je to Světlo a co je to Tma“. Jak my Temný, tak ty, co si říkaj Světlý, právě tímhle vymývaj hlavu každému nováčkovi.

„Když se někdo pokusí porušit vaše práva, tak mu v tom zabraňte. Protože na to máte právo.“

„Jasně. Ale to je zákon džungle. Právo silnějšího.“

„Silnějšího, chytřejšího a prozíravějšího. To vůbec není právo silnějšího, to je zákon života. Copak to někdy bylo jinak?“

Zamyslel se a odpověděl:

„Nebylo. No dobře, a znamená to tedy, že já mám právo zajet někam do ústraní a znásilnit vás tam?“

„A jste si jistej, že jste silnější než já?“

Zrovna jsme zastavili na křižovatce a řidič si mě pozorně prohlédl. Pak zakroutil hlavou:

„Ne, to nejsem. Ale můj důvod neútočit na slečny není v tom, že by se mohly úspěšně ubránit!“

Začínal být lehce nervózní. Ten dialog probíhal jakoby žertem, ale on už zřejmě tušil, že něco není v pořádku.

„Jistě – například proto, že byste moh jít sedět,“ dodala jsem. „A to je celý.“

„Ne,“ odvětil tvrdě.

„Ale ano,“ usmála jsem se. „Právě proto. Jste přece normální zdravěj chlap a máte normální reakce. Jenže je tu zákon, a tak si říkáte, že bude lepší holky spíš balit než na ně přímo útočit.“

„Tak vědma...“ ušklíbl se a prudce sešlápl plyn.

„Přesně tak – vědma,“ přisvědčila jsem. „Protože říkám věci tak, jak jsou, a nepřetvařuju se. Protože svobodnej chce být každej. A hodlá dělat všechno, co se mu zrovna chce. Úplně do důsledku to samozřejmě nejde, protože nějaký ty svý přání máme všichni a můžou se navzájem křížit, ale ta počáteční tendence je přesně tahle. A z potyček mezi těmahle tendencema se rodí svoboda! Harmonická společnost, v který se každej snaží získat všechno, i když je nucenej smířovat se i s cizíma tužbama.“

„A co morálka?“

„Jaká morálka?“

„No všelidská.“

„Jaká všelidská?“ zeptala jsem se znovu.

Není lepšího návodu, jak člověka zahnat do kouta, než když ho nutíte, aby svou otázku upřesnil. Lidi obvykle nad smyslem toho, co řeknou, příliš neuvažujou. Mají pocit, že slova v sobě rovnou obsahujou pravdu a realitu, že když se řekne „červená“, tak si člověk nepředstaví krev, ale zralou malinu, a když se řekne „láska“, tak že každému v hlavě nevytanou erotický filmy, ale Shakespearovy sonety. Proto se taky ocitaj ve slepý uličce, když ty jejich slova nevyvolaj očekávaněj efekt.

„Jsou tu přece úplný základy,“ řekl řidič. „Dogmata... Tabu... Nebo ty... jak se tomu říká... přikázání...“

„No tak jen do toho!“ povzbudila jsem ho.

„Nepokradeš.“

Zasmála jsem se. On se taky pousmál.

„Nepožádáš manželky bližního svého.“ Teď už se zubil na celý kolo.

„No a co - funguje to?“ zajímalo mě.

„Jak kdy.“

„Takže vám se to ‚nepožádáš‘ daří? To se opravdu tak dobře kontrolujete?“

„No jo, no - prostě vědma!“ řekl s chutí řidič. „Tak já se kaju...“

„Co byste se kál?“ zarazila jsem ho. „To je přece normální. To je svoboda. Vaše svoboda! Jak ukrást, tak požádat...“

„No dobře, ale co třeba nezabiješ! Co? To je přece příkazání obecně uznávaný a respektovaný!“

„Ještě nakonec řekněte něco jako nevař kůzlátko v mlíce jeho matky. Díváte se na televizi a čtete noviny?“ zeptala jsem se.

„Jen občas. A nerad.“

„Tak proč říkáte, že nezabiješ má všelidskou platnost? Nezabiješ... Ráno ve zprávách hlásili, že na jihu skončili v zajetí další tři rukojmí. Únosci za ně chtějí peníze a už každému uřízli prst, aby naznačili, že to myslej vážně. Jedna z těch rukojmí je mimochodem tříletá holčička. Tý prst uřízli taky...“

Řidičovy prsty najednou sevřely volant křečovitěji a zbělaly.

„Ty svině...“ zasyčel. „Netvoři. To jsem samozřejmě slyšel... Jenže to nejsou lidi, ale hnusná verbež, když jsou něčeho takového schopný! Já bych každého takového vlastnoručně uškrtil...“

Mlčela jsem. Řidičova aura zaplála rudě. Jen aby do něčeho nevrátil, už se skoro nekontroluje. Tohle asi byla až moc dobrá trefa - on sám bude mít malou dcerku...

„Já bych to věšel po sloupech!“ běsnil řidič. „Napallem bych to vypaloval!“

Mlčela jsem dál. Teprve když poněkud vychlad, zeptala jsem se:

„A jak je to teda s tím všelidsky respektovaným ‚nezabiješ‘? Kdyby vám teď někdo strčil kalaše do ruky, tak rovnou zmáčknete kohoutek...“

„Na zrůdy se žádný zákony nevztahují!“ vyštěknul na mě. Kam se poděla všechna ta jeho inteligentní rezervovanost?! Proudění energie z něj doslova stříkaly na všechny strany... a já je jen vstřebávala a rychle jsem si tak doplnila zásoby, který jsem ráno musela vyplýtvat na mámu.

„Ani teroristi přece nejsou jen zrůdy,“ řekla jsem. „To jsou taky lidi. A vy jste taky člověk. Pro lidi prostě žádný příkázání neplatěj. To je vědecky dokázaný.“

Jak jsem tak tu jeho energii odčerpávala, postupně se uklidnil. Ale to jistě nebude nadlouho. Do večera se houpačka zase zhoupne na druhou stranu a jeho se znovu zmocní zběsilost. To je jako se studní - když rychle vytaháte vodu nahoru, hned se tam nahrne jiná.

„A stejně nemáte pravdu,“ řekl už skoro vyrovnaně. „Logika v tom, co říkáte, samozřejmě je, to ano... Ale když budeme dnešní dobu srovnávat třeba se středověkem, tak je jasný, že morálka nesporně vzrostla.“

„Ale dejte pokoj,“ mávla jsem rukou. „Jaký vzrostla...? Třeba ve válkách tehdy platily jasný a přísný pojmy o tom, co je to čest. Válka byla opravdická válka, do který táhli s vojskem i králové, co tak riskovali hlavu i trůn. Kdežto dneska? Když chce velká země udělat škodu nějaký malý zemi, tak ji klidně tři měsíce bombarduje - a ještě se tak zbaví starý munice. Ani svý vojáky nemusí riskovat! To je to samý, jako kdybyste teď vy vlítnul na chodník a začal tam kosit chodce jako kuželky.“

„Pravidla cti byly tak pro aristokraty,“ namítl mi ostře. „Obyčejný lidi chcípali jako mouchy.“

„Copak vono je to dneska jinak?“ namítna jsem. „Když bojuje jeden oligarcha proti druhýmu, tak snad nějaký pravidla respektují. Protože ten i onen mají svoje střelce, jeden na druhýho maj kompromitující materiály, tu a tam zafungujou společný zájmy, nebo dokonce příbuzenský svazky. To je přece taky aristokracie, stejně jako dřív! Nebo králové, který se po hrdlo topěj v přepychu. Kdežto obyčejný lidi jsou pro ně jen chátka. Stádo ovcí, který je výhodný pravidelně stříhat, a když se to hodí,

tak je klidně podříznout. Nezměnilo se nic. Jak ty slavný příkázání nikdy neplatily, tak neplatěj dál!“

Řidič neřekl nic.

Dál už jsme spolu nepromluvili ani slovo. Zabočili jsme z Kameregský na Tverskou a já mu řekla, kde mi má zastavit. Schválně jsem mu zaplatila o dost víc, než bych za tu vzdálenost měla.

„Vědmu už teda nikdy nesvezu,“ prohodil s křivým úsměškem. „Je to dost o nervy. V životě by mě nenapadlo, že rozmluva s tak hezkou ženskou může člověku takhle zkazit náladu.“

„Tak promiňte,“ usmála jsem se na něj mile.

„Hodně štěstí... v práci.“ Práskl dvířky a prudce se rozjel.

To jsou mi věci. Za štětku mě ještě nikdy nikdo nepovažoval, ale on zřejmě ano. To dělá ten závojíček a samozřejmě taky čtvrt, kde člověk bydlí a kde naopak pracuje.

Zato vynaložený síly jsem si nahradila vrchovatě. Byl to skvělej dárce, tenhle silnej, moudrej a inteligentní chlap. Líp mi to šlo snad jediné... jediné s pomocí silovýho jehlánku.

Při týhle vzpomínce jsem se otrásla.

Jak hloupě se to tenkrát seběhlo... jak šíleně hloupě.

Celej život šel do háje. Všechno jsem ztratila v jediným kratičkým okamžiku.

„Krávo! Ty lačná krávo!“

Ještě že nikdo z lidí nemůže teď vidět mou skutečnou tvář. Ta je teď asi stejně hloupá jako obličejík toho pitomýho Vitalika.

Ale budiž, stalo se. Minulost se vrátit nedá. Ani postavení, ani... přízeň. Samozřejmě si za to můžu sama. A to mě eště může těšit, že mě Zavulon nevydal Světlym.

Miloval mě. A já ho taky milovala... ono by taky bylo k smíchu, kdyby se mladá vědma nezamilovala do velkýho čaroděje, kterej na ní spočinul svým blahosklonným okem...

Pěsti jsem tenkrát zatínala tak, že jsem si nehty zaryla do dlaní. Ale nakonec jsem to loňský léto přežila. Jak, to ví jen Tma, ale přežila jsem ho.

Jenže teď už nemá cenu fňukat nad minulostí a pokoušet se znovu přijít Zavulonovi na oči. Po tom loňském uragánu, kterej zuřil přesně v den mého ostudného zatčení, už se mnou ani nepromluvil. A v příštích sto letech taky nepromluví, tím jsem si jistá.

Zašelestily pneumatiky a u chodníku zabrzdila nějaká limuzína - celkem slušný volvo, který určitě nebude z vračáče. Z okýnka se vysunula tlama s vyholenou lebkou. Prohlídla si mě a rozplynula se ve spokojeným úsměvu. Holohlavec procedil skrz zuby:

„Tak kolik?“

Ztuhla jsem.

„Kolik si řekneš za dvě hodiny?“ upřesnil ten vyholenej debil.

Podívala jsem se na číslo - nebyl z Moskvy. To jedineč.

„Kurvy stojej dál, blbečku,“ řekla jsem mu laskavě. „A vodprejskni.“

„Koho by napadlo, že zrovna ty nepícháš,“ pokoušel se zachovat tvář otrávenej debil. „Dobře teda neděláš, protože já jsem dneska hodnej a štědrej.“

„Radši šetři,“ poradila jsem mu a luskla prsty. „Ta tvoje popelnice bude za chvílku potřebovat generálku.“

Otočila jsem se k němu zády a pomalu zamířila k budově. Dlaň mě po tom výboji energie ještě brněla. Gremlin není složitý zaklínadlo, ale já jsem ho asi vysypala moc rychle. Pod kapotou úplně nového volva už se teď rozhlíží taková nehmotná bytůstka, vlastně ani ne bytůstka, spíš jen chomáč energie, kterým zmítá vašeň pro ničení techniky.

Jestli ten debil bude mít kliku, tak odejde motor. Když ne, tak za svý vezme jemná buržoustská elektronika, karburátory, ventilátory a všelijaký ty ozubený kolečka a řemínky, který tvořej střeva takovýho nového auta. O to já se nikdy nezajímala a mám o tom ponětí jen v hodně obecný poloze. Výsledek účinkování takovýho gremlina si ale umím představit dokonale.

Zklamaný automobilista ani neztrácel čas s nějakýma sprostýma nadávkama a jel dál. Teď jsem jen zvědavá,

jestli si na mý slova vzpomene, až se ta jeho kára začne poroučet. Určitě. Začne řvát něco jako „to na mě přivola-la ta kráva čarodějnická!“

A nebude mít tušení, že má naprostou pravdu.

Tahle představa mě docela těšila, ale den jsem měla dočista zkaženěj. Beznadějně.

Nejdřív to pětiminutový zpoždění, pak hádka s matkou a nakonec ten kretén ve volvu...

S tímhle v hlavě jsem minula luxusní výlohy obchodů, sebrala jsem ze země svůj stín, bez rozmýšlení, spíš instinktivně jsem vstoupila do šera a do budovy vešla dveřma, který normální člověk nevidí.

Budova štábu Světlych u stanice metra Sokol je zamaskovaná jako normální úřad. To my máme místo mnohem slušnější a maskování je taky podstatně veselější. Budova má šest obytných pater a dole jsou krámy, který jsou opravdu přepychový i na Moskvu. Ve skutečnosti je ale těch pater o tři víc, než si lidi myslí. Ten dům už se rovnou stavěl jako rezidence Denní hlídky, takže do jeho zdi se vložily už během stavby zaklínadla, který jeho skutečnou podobu ukrývají. Lidi, co tam bydlej, což jsou povětšinou tvorové naprosto obyčejný, musejí zřejmě zakoušet zvláštní pocity, když jedou výtáhem. Jako by cesta z přízemí do prvního patra trvala až příliš dlouho...

A ten výťah doopravdy jede delší dobu, než byste předpokládali. Protože třetí patro je ve skutečnosti druhý, kdežto skutečný první je neviditelný - tam byste našli místnosti pro službu, zbrojnici a taky naše technický oddělení. Další naše dvě patra jsou až pod střechou a ani ty žádněj normální smrtelník nevidí. Zato Jinej, kterej má dost magických sil, šerem zahlídne přísnou černou žulu zdi i obloukový okna, skoro vždycky zatažený těžkýma závěsama. Asi před deseti lety nám do budovy namontovali klimatizaci a na pozadí černýho kamene se objevily nemotorný krabice s příslušnou technikou. Dřív se vzduch v domě upravoval za pomoci magie, ale k čemu to, když elektrina je mnohem lacinější.

Jednou jsem viděla fotku naší budovy, kterou ze šera pořídil nějaký šikovnej mág. To je teda podívaná! Ulice plná krásně oblečených lidí, všude plno aut. Dole jsou výlohy a nad nima okna... Tady kouká ven nějaká upravená babička a hned vedle chmurná a nespokojená kočka – zvířata dobře cítěj naši přítomnost... A dole jsou do domu hned dva vchody – jeden je zrovna otevřený a v těch dveřích si mladej upír z ochranky pilníčkem leští nehty. Přímo nad výlohama se táhne pás lesklý černý žuly, prošpikovaný rudýma oknama... Dvě poslední patra celej dům tížej jako masivní kamenná černá čepice.

Tuhle fotografii kdyby tak někdo ukázal lidem, co tu bydlej! Ačkoli, ty by určitě řekli, že je to jen primitivní fotomontáž. Primitivní proto, že ten dům vypadá až příliš nemotorně... Když byly naše vztahy se Zavulonem ještě v pořádku, jednou jsem se ho ptala, proč je náš štáb postavený takhle divně, přímo mezi lidskýma bytama. Šéf se ušklíbnul a řek, že to Světlym komplikuje jakékoli pokus o útok, protože by během něj mohli zahynout i nevinný lidi. Světlym lidi samozřejmě taky nijak nešetřej. Jenže oni svý akce musej vždycky halit do spousty farizejských výmluv, takže kanceláře v normálním obytným domě je štít docela spolehlivej.

Maličká vrátnice v přízemí, odkud vyjížděly dva výtahy, o jejichž existenci obyvatelé domu taky neměli tušení, a nouzový požární schodiště, který tu končilo, se zdály prázdný. U stolu ani v křesle u televize nebylo nikoho vidět. Teprve po vteřině jsem zahlídla dva muže z ostrahy, který tu podle předpisu pořád mají být. Jeden byl upír Kostá – ten je u Hlídky teprve nedávno. A pak je tu vlkodlak Vitalij, taky dobrovolník, kterej pochází odněkud od Kostromy, ale pracuje u nás, co já pamatuju. Oba strážný dřepěli v koutě a Vitalij se tiše chichotal. V první chvíli jsem si představila naprosto šílenej důvod takovýhle pozice a tak podivnýho chování.

„Co to tam děláte, kluci?“ zeptala jsem se ostře. S těmahle upírama a vlkodlakama se člověk moc párat nesmí. Jsou to primitivní makáči – a upíři jsou ještě ke vše-

mu ty takzvaný nemrtvý. A přitom si představujou, že nejsou o nic horší než mágové a vědmy!

„Pod' sem, Aličko!“ Vitalij se na mě ani neotočil, jen zakýval ukazovákem. „To je teda hlína!“

Kořá se napřímil a tak nějak skoro provinile o krok poodstoupil.

Došla jsem až k nim a užasle jsem se zadívala na podlahu.

Kolem Vitalijových nohou zmateně pobíhala malá šedá myška. Ta vždy na okamžik znehybněla, pak zase vyskočila, postavila se na zadní a bezradně předníma tlapkama bubnovala do vzduchu. Nejdřív jsem ničemu nerozuměla, ale pak mi došlo, že se na ni mám podívat šerem.

No jistě.

Kolem katastrofálně poděšený myši hopsal obrovitý kocour. Jednou k ní vztáhl tlapu s vytaženými drápama, podruhý zase hrozivě cvakal zubama. Byl to samozřejmě jen přízrak, navíc viditelný jen pro toho nešťastného hlodavce.

„Tak schválně, jak dlouho může ještě vydržet!“ jásal nad tou podívanou Vitalij. „Vsadím se, že do minuty zdechne hrůzou!“

„To se podívejme,“ vybafla jsem na ně vztekle. „Páni se tu bavěj? Že by ve vás zase zvítězil loveckej pud?!“

Sáhla jsem na podlahu a myš zcepenělou děsem chytila. Droboučké šedivé klubičko se mi teď třásl v dlani – jen jsem do něj lehce foukla a vyslovila potřebný slůvko. Myš se přestala třást, pohodlně se natáhla a usnula.

„Proč nám kazíš zábavičku?“ zeptal se vyčítavě Vitalij. „Dyť ve tvým řemesle, Aličko, se patří takovýhle potvory vařit v kotli zaživa!“

„Několik takovejch zaklínadel existuje,“ připustila jsem. „Ale jsou taky kouzla, na který je zapotřebí játra vlkodlaka zabitýho při úplňku.“

Vlkodlakovy oči se vztekle zaleskly, ale neřekl nic. Na to neměl patřičnou šarži. Já sice jsem docela obyčejná hlídkařská vědma, ale rozhodně nejsem žádné vlkodlakové žoldák.

„Víte co, mládenci? Radši mi teď pěkně z rukávu vysypte, co přesně máte dělat, když se na území Hlídky objevějí hlodavci, švábi, mouchy, komáři a další hmyz...“ požádala jsem je skoro lenivě.

„V takovém případě je třeba aktivovat deratizační amulet,“ oznámil mi nepřítliš ochotně Vitalij. „A když bude zjištěno, že některá ta potvora na něj nereaguje, tak máme prokázat patřičnou bdělost a předat ji ke kontrole službukonajícimu mágovi.“

„Předpisy ovládáš... Takže o neznalost v tomhle případě nejde. Aktivovali jste ten amulet?“ zeptala jsem se.

Vlkodlak sekl pohledem po upírovi. Ten uhnul očima.

„Ne...“

„Jasně. Takže to máme neplnění služebních povinností. Jako velitel strážní skupiny dostáváš důtku. A teď hned to oznámíš dozorčímu budovy.“

Vlkodlak mlčel.

„Opakujte to.“

Pochopil, že vzdorovat by byla hloupost, a opakoval to po mě.

„A teď už laskavě konejte službu tak, jak máte,“ řekla jsem jim a vydala se k výtahu - i se spící myší v dlani.

„Dobrou chuť...“ broukl za mnou vlkodlak. Tyhle zrůdy v sobě nemají žádnou disciplínu, zvířecí princip v nich je příliš silnej.

„Doufám, že ve skutečném boji budeš mít aspoň polovic odvahy, co teď předvedlo tohle myšátko,“ odsekla jsem mu a vstoupila do výtahu. Zachytila jsem taky Kostův pohled a měla jsem dojem, že mladý upír je celý rozpačitý a že po skončení téhle kruté zábavy se mu dost ulevilo.

Na oddělení učinil můj příchod s myší v ruce patřičnej poprask.

Šéfká naší směny Anna Lemeševová, která se zrovna chystala pronést svou obvyklou mravokárnou tirádu k nedisciplinovaný omladině - „Jó, to za Stalina by tě za pětiminutový zpoždění hnali rovnou na Kolymu do lágru, vařit tam nějaký jedy...“ - tentokrát při pohledu na my-

šátko rovnou oněměla, Lenka Kirejevová vypískla a nadšeně zaječela: „Teda to je ale nádhera.“ Žanna Gromovová se zazubila a hned ji zajímalo, jestli náhodou nechci dělat „zlodějskej elixír“, ve kterým je vařená myš naprosto nezbytná ingredience, a taky se mě hned otázala, co se chystám ukrást. Olga Melnikovová, která si zrovna dolakovávala nehty, mi jen suše pogratalovala k úspěchu.

Položila jsem myš na stůl gestem, jako bych přece do práce se živou myší v ruce přicházela odjakživa, a vylíčila jsem přítomným hrátky obou strážných.

Anna pokývala hlavou:

„Tak proto jdeš pozdě?“

„Proto taky,“ připustila jsem poctivě. „Dneska jsem měla hroznou smůlu s dopravou, Anno Tichonovno. A k tomu všemu ještě ty dva zrudlý pitomci dole!“

Anna Lemeševová je čarodějnice stará a zkušená - bez ohledu na svůj dokonalý vzhled. Je jí kolem sta a v životě už viděla takové věci, že týrání malý myšky jí sotva připadalo nějak zvlášť kruté. I ona ale sevřela rty a prohodila:

„Tyhle vlkodlaci naprosto nechápou, co je to služba. To my když jsme svýho času leželi u Revelu, tak platívalo takový pravidlo: Jakmile staviš do stráže vlkodlaka, musí na něj dohlížet vědma. Představte si, co by se stalo, kdyby do vrátnice vrazila skupina Světlejch zrovna ve chvíli, kdy ty dva pitomci čučeli na myš! Dyť ty ji tam mohli vypustit schválně. To je skandál! A já bych teda řekla, Alice, žes pro ně měla žádat přísnější trest.“

„Karabáč,“ dodala tichounce Kirejevová a pohodila hřívou zrzavých vlasů. Ty vlasy má teda Lenka špičkový, to se musí nechat. Jednu utěšuje jen to, že jinak to žádná sláva není.

„To je pravda, trest karabáčem nám chybí a to, že byl zakázán, je chyba,“ řekla chladně Anna. „A teď tu potvora vyhoď z okna, Alice.“

„To ne,“ namítna jsem. „Právě kvůli takovejmhle nemehlům vzniká v masovém povědomí karikovanéj obraz Temnýho! Představa, že jsme zvířata, sadisti a zrůdy... K čemu to je, mučit obyčejnou myš...?“

„K jistému úniku energie dochází,“ podotkla Olja, zavírající právě lahvičku s lakem na nehty. „Ale je jen úplně nepatrná...“

A zamávala rukama ve vzduchu.

Žanna posměšně vyprskla:

„Únik! Prosím tě, na vytvoření iluzorního kocoura museli ty mizerové spotřebovat takový síly, že budeme muset umučit aspoň kilo myší!“

„To se dá spočítat,“ navrhla Olja. „Domučíme tuhle myšku, spočítáme, kolik jsme na to spotřebovaly síly, a pak to dosadíme do vzorce... Jedině že budeme potřebovat váhy.“

„Vy jste ale...“ zvolala vyčítavě Lena. „Zato ty jsi pašák, Aličko! Nemohla bych si tu myšku vzít?“

„A na co?“ ohradila jsem se skoro žárlivě.

„Já bych ji darovala holce. Bude jí zrovna šest let a takový dítě by se mělo o nějakýho tvorečka starat. Určitě by jí to prospělo.“

V místnosti se na okamžik rozhostilo mírně trapný ticho. A není divu. Aby se Jinýmu narodilo dítě, který je taky Jiný, se stává málokdy... Opravdu zřídka. Jednodušší je to pro upíry, ty můžou své dítě iniciovat, anebo vlkodlaci – jejich děti taky skoro vždycky dědij schopnost převtělení. Kdežto naše šance a šance Světlych v tomhle ohledu příliš velký nejsou. No a Lena taky neměla štěstí. Přestože její muž je bývalej pracovník Hlídky a černej mág, kterej je dneska v záloze a věnuje se podnikání.

„Jenže myši dlouho nevydržej,“ poznamenala Olga. „To dítě ti bude pěkně řvát...“

„Neboj, ta moje bude naživu dlouho,“ usklíbla se Lena. „Aspoň deset let. O to se s Pavlem postaráme.“

„Tak si ji vem!“ ukázala jsem velkorysým gestem na myš. „A někdy se u vás stavím – na návštěvu!“

„Spí hluboce?“ zeptala se Lena a zvedla myš za ocásek.

„Do večera bude spát určitě.“

„Dobře.“

Odnedla si myš na svůj stůl, vyklepala z kartónové krabičky diskety a myš si zatím uložila tam.

„Kup jí klec,“ poradila Olga, která si se zájmem prohlížela svou manikúru. „Nebo akvárium. Nebo ti uteče a všechno v bytě rozhryže a zasere.“

Anna Tichonovna vše zádumčivě sledovala. Pak ostře tleskla a křikla:

„Tak dost, děvčata, už jsme se pobavily. Nešťastný zvířátko je zachráněný a našlo si novejš domov. Zkrášlený už jste taky, že to líp ani nejde. Takže teď do práce!“

Naše šéfka je ženská tvrdá, ale rozhodně ne zlá. Zbytečně nikoho nehoní, když je třeba, nechá nás trochu poblblnout a někdy i pustí z práce dřív. Jakmile ale dojde na práci, tak nezná bratra – vlastně sestru.

Všechny holky se posadily na své místa. Kancelář máme maličkou, protože s tak velkýma stavama pracovníků Hlídka původně nepočítala. Takže se sem vejdou čtyři malý psací stoly pro nás a jeden velkej pro Annu Tichonovnu. Mně náš kanclík vždycky trochu připomínal školní třídu v nějaký malý výsce – takovou jednotřídku pro čtyři žákyně a jednu učitelku.

Lemeševová ještě počkala, až si pustíme počítače a připojíme se na síť, a pak už dobře posazeným hlasem spustila:

„Úkol na dnešek vypadá jako obyčejně – hlídkování na jihovýchodě Moskvy. Partnery si vyberte v pohotovostní místnosti mezi operativcema, který dneska jinak nemaj co na práci.“

Na hlídku vždycky chodíme ve dvojicích, obyčejně ve složení jedna vědma a jeden vlkodlak nebo upír. Když je vyhlášeno zesílený hlídkování, tak nám místo obyčejných operativců přidělujou vědmáky nebo někoho z mladších mágů. Ale to se stává jen občas.

„Lenočko, ty máš dnes na starosti Vychino a Ljublino...“

Kirejevová, která si na svém počítači tajně spustila pasiáns, sebou škubla a chystala se vzdorovat. Celkem jí rozumím. Dvě tak obrovský sídliště a ještě ke všemu tak daleko. Smysl to samozřejmě nemá, protože Anna Tichonovna si vždycky trvá na svém, ale nerozhořčit se by Kirejevová prostě nedokázala.

Jenže právě v tomhle okamžiku na velkém stole Lemeševové zazvonil telefon. Podívaly jsme se po sobě, a dokonce i Kirejevová rázem zvažněla. Byl to aparát přímého spojení s dozorcím a ten zvoní jen tehdy, když se něco opravdu děje.

„Ano,“ řekla Lemeševová. „Ano. Samozřejmě. Rozumím. Jdeme na to...“

Její pohled se na okamžik zamlžil - službukonající mág jí telepaticky posílal základní schéma situace.

Takže je to vážný. Takže nás čeká práce.

„Ke stoupám...“ zašeptala úplně tiše Lenka. Tahle větička z kresleného filmu byla naším tradičním úslovím. „To by mě zajímalo, koho vyšlou...“

Když ale Anna Tichonovna odložila sluchátko, její tvář byla přísná a vážná.

„A teď do auta, holky. A všechny. Rychle!“

Takže žádný „ke stoupám“.

Což znamená, že je to hodně vážný. Což znamená, že nás čeká boj.

Kapitola druhá

Mikrobus řídil Deniska - mladej černej mág, tak línej, že dával přednost práci v garážích mezi upíry a další podobnou havětí. Línej sice byl, ale auto řídil bezvadně a těch pár zaklínadel, který k práci potřeboval, ovládal taky bezchybně. Po hlavní třídě jsme se ze středu Moskvy řítili rychlostí, kterou by nám mohla závidět i prezidentská kolona. Vždy, když zkoumal linie reality, nutil policisty dívat se jinam nebo ostatní řidiče, aby mu uhnuli z cesty; cítila jsem mocný silový výboje. Bylo to zřejmě tím, že vedle něj seděl Edgar, černej mág z Estonska, takovej podsaditej, černovlasej a snědej chlápek, kterej na Pobaltána rozhodně nevypadal, zato se moh pochlubit schopnostma na úrovni druhý kategorie.

Celkem nás v mikrobusu sedělo devět. Na sedadle u dveří se usadila Anna Tichonovna, která, pokud se dobře pamatuju, budovu Hlídky opouštěla jen opravdu zřídka. Ta nám teď předčítala základní data osoby, která nás zajímala:

„Darja Leonidovna Romašovová. Věk - třiašedesát let, ale vypadá podstatně mladší, nejspíš se trvale dožívuje silou. Podle našich předpokladů by to měla být vědma, ale stejně dobře to mohla být i černá kouzelnice. V posledních čtyřech letech jsme ji pravidelně sledovali jako neinicovanou Jinou.“

Přesně tady si Lemeševová dovolila odporně zaláteřit, a to na adresu kolegů z vyhledávacího oddělení:

„Prý že se vyhýbá kontaktům! A stejně tak debatám na mystická témata - a vymlouvá se přitom na svou zbožnost! Ale co má společného víra a schopnosti Jiného?! Ona je taky otázka, co byl ten jejich Kristus vlastně zač...“